

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλοθις παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑψηλοτάτης καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἐτήσιος 50, 15.—	Ἐτήσιος 70, 15.—
Ἐξέμνητος 5, 50	Ἐξέμνητος 5, —
Τετρίμηνος 5, 50	Τετρίμηνος 4, 50

Αἱ συνδρομαὶ φέρουσι τὴν 1ην ἐπίδοσιν μηνίως.

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΙΚΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰανουαρίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικῶς. Λεπ. 30. Ἐξωτερικῶς. Λεπ. 35

Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐφραϊμίδου 52, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 8

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ κ. Ζερμάττ ἐμπιστεύθηκε στοὺς δυὸ γιούς του δι,ε πράγμα εἶχε ἀξία ἐμπορικὴ καὶ μπορούσε νὰ πουληθῆ ὡς ἀγορῆς τῆς Ἀγγλίας: τὰ μαργαριτάρια, παραδείγματος χάρι, ποὺ εἶχε μαζέψει ἄφθονα καὶ ποὺ θάδιναν ἕνα ποσὸ σημαντικόν, τὰ κοράλια ποὺ εἶχε φερᾶσαι στὰ νησάκια τοῦ ὄρμου τοῦ Ναυτίλου, τὰ μοσχοκάρυδα, τίς βανίλλιας καὶ τὰλλα πολυτίμητα ἀρωματικά, ποὺ γέμισαν πολλοὺς σάκκους.

Μὲ τὰ χρήματα ποὺ θὰ εἴπαιρνε ὁ Φρίτς ἀπὸ τὴν πώληση τῶν διαφορῶν αὐτῶν προϊόντων, θὰ γράζε ὅσα πράγματα θάναγκαίτουσαν στὴν ἀποικία καὶ θὰ τὰ ἐφόρτωνε στὸ πρῶτο πλοῖο, ποὺ θὰ ἔφερνε τοὺς μέλλοντας ἀποίκους τῆς Νέας Ἑλβετίας. Κι' ἂν καθένας ἀπ' αὐτοὺς θὰ εἶχε καὶ τὰ πράγματά του, τὸ φορτίο θάταν βέβαια σημαντικόν καὶ θὰ χρειάζεταν ἕνα πλοῖο μὲ πολλῶν ἑκατοντάδων τόνων χωρητικότητά.

Ἄλλα ὁ κ. Ζερμάττ ἔκαμε καὶ μερικὰς ἀνταλλαγὰς μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο Λίτελστον, ἕντις προμηθεύθηκε ἀρκετὰ βαρέλια κρασι καὶ ρακί, καθὼς καὶ ροῦχα, ἀσπρόρουχα καὶ πολεμοφόδια, δηλ. καμιτὰ δωδεκαριά βαρέλια μπαρούτη, σφαίρες καὶ σκάγια. Ἄφου ἡ Νέα Ἑλβετία ἐπαρκοῦσε στὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων τῆς, ἔπρεπε προπάντων νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ λειτουργία τῶν πυροβόλων ὀπλῶν. Κι' ὄχι μόνον γιὰ τὸ κυνήγι ποὺ τοὺς ἔτρεφε, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀμυνά τους, στὴν πολὺ ἄλλως τε ἀπίθανη περίπτωσι ποὺ οἱ ἀποικοὶ θὰ εἶχαν νάντικροῦσουν καμιτὰ ἐπίθεσι πεπρατῶν ἢ

καὶ ἰθαγενῶν ἀγρίων, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ κατοικοῦσαν τέτοιες φυλὲς στὸ ἀνεξερεύνητο ἀκόμη μέρος τοῦ νησιοῦ, πίσω ἀπ' τὰ μεσημβρινά του βουνά.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ὁ κυβερνήτης τοῦ *Εἰφρία* ἐπιφορτίσθη καὶ νὰ φέρη στὶς οἰκογένειας τῶν ἐπιβατῶν ποὺ εἶχαν χάθῃ, ὅσα πολυτίμητα κοσμήματα καὶ χρήματα δικὰ τους βοέθησαν μέσα στὸ πλοῖο *Λάνδλορδ*. Ἦταν πράγματα πολλῶν χιλιάδων φράγκων, βραχιόλια, περιδέματα, ρολογια χρυσά καὶ ἀσημένια, ποὺ ἔκτισ ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ τοῦ εἰφρία, γιὰ τοὺς συγγενεῖς ἐκείνων ποὺ κνίχτηκαν, ἦταν καὶ πολυτίμητα θυμητικά.

Ὅσο γιὰ τὸ ἡμερολόγιό τῆς ζωῆς του ποὺ κρατοῦσε τακτικὰ ὁ κ. Ζερμάττ, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ βγήκε στὴ Νέα Ἑλβετία, ὁ Φρίτς θὰ ἰώπαιρνα στὴν Ἀγγλία νὰ τὸ δημοσιεύσῃ, γιὰ νὰ ἐπικυρωθῆ ἔτσι τὸ ὄνομα, ποὺ εἶχαν δώσει οἱ ναυαγοὶ στὸ ἄγνωστο ἐκείνο νησί τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ.

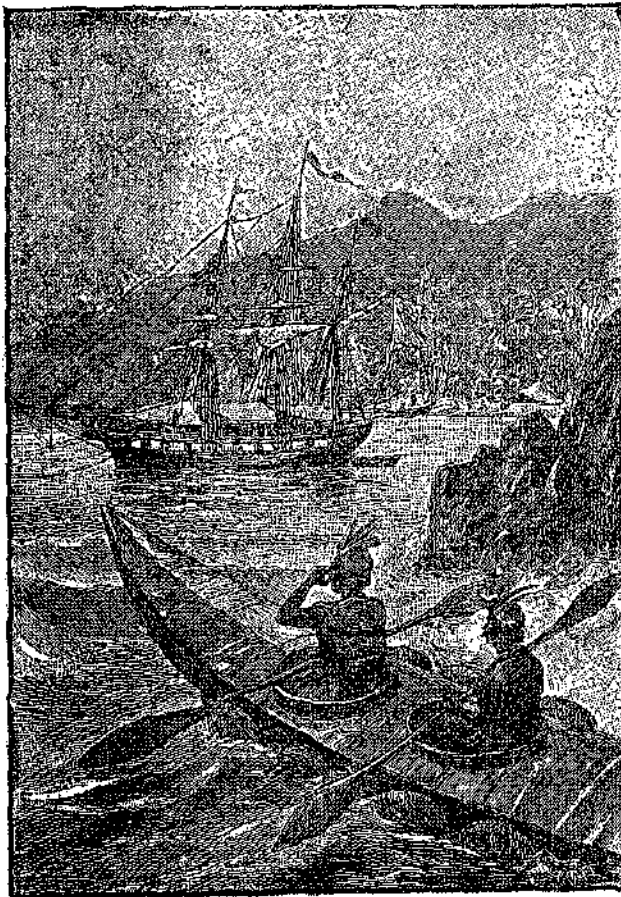
Ὅλες αὐτὲς οἱ προετοιμασίαι ἐτελείωσαν τὴν παραμονὴ τοῦ ἀπόπλου. Ὅσες ὥρες τοῦ εἶχαν ἀφῆσει οἱ ἀσχολίες του, ὁ ὑποπλοίαρχος Λίτελστον τὶς εἶχε πᾶρσει μὲ τὴν οἰκογένεια Ζερμάττ. Ἐννοεῖται, δι,ε μεγάλη φιλία κι' οἰκειότητις εἶχε ἀναπτυχθῆ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐλπίζανε πὼς τὸ πολὺ ὅ, ἕνα χρόνον, ἀφοῦ ἐστάθμεινε στὸ Ἀκρωτήρι κι' ἀφοῦ ἔπαιρνε στὸ Λονδίνο τίς διαταγὰς τοῦ Ναυαρχεῖου, σχετικὰς μὲ τὴν Ἀποικία, ὁ *Εἰφρία* θὰ γύριζε πίσω νὰ κομῆ ἐπίσημη κατοχὴ στὸνομα τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας. Καὶ μὲ τὸν γυρισμὸ αὐτόν, ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ θὰ ἐνάουσανταν, γιὰ νὰ μὴν ξαναχωρισθῆ πιά ποτέ.

Κι' ἔφθασε τέλος ἡ 19 τοῦ Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ τὴν παραμονή, ἡ κορητίτα, ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν ὄρμον τοῦ *Εἰφρία*, ἀγκυροβολήσε ἀπέξω ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία.

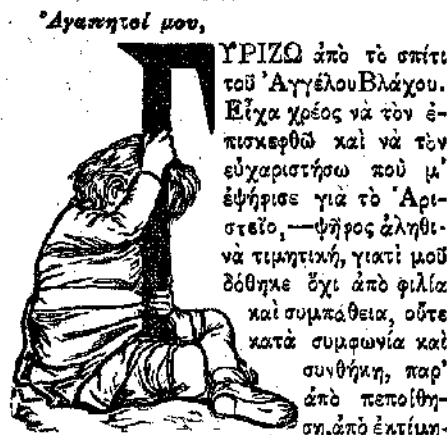
Θλιβερὴ ἡμέρα γιὰ τὸν κ. καὶ τὴν κυρία Ζερμάττ, τὸν Τζάκ καὶ τὸν Ἐρνέστο, ποὺ θάπεχωριζόνταν αἰρεῖο τὸν Φρίτς, τὸν Φραγκίσκο καὶ τὴν Τζέννου θλιβερὴ ἐπίσης γιὰ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Οὐόλστον, ἀφοῦ θὰ ἔρευε μὲ τὸν «*Εἰφρία*» κι' ἡ κόρη τους Ντόλλ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐπρεπε νὰ δεῖξουν γενναϊότητα ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δύναμή τους' μὰ πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυά τους;

Ὁ κ. Ζερμάττ ἀγωνιζόταν νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνεσὶ του, μὰ δὲν τὸ κατόρθωνε. Ὅσο γιὰ τὴν Μπέτση καὶ τὴν Τζέννου, αὐτὰς ἔλκει-

«Τὸ καγιάκ δὲν ἔδειξε διάθεσι νὰ πλησιάσῃ περισσότερο.» (Σελ. 41, στ. γ')

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΣΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Αγαπητοί μου,
ΥΡΙΖΩ από το σπίτι του Άγγελου Βλάχου. Είχα χρέος να τον επισκεφθώ και να τον ευχαριστήσω που μ' έφησε για το Άριστοί, — ψήφος αληθινά τιμητική, γιατί μου δόθηκε όχι από φίλια και συμπάθεια, ούτε κατά συμφωνία και συνθήκη, παρ' από πεποιθησή, από εκτίμησή, από εκτίμησή. Ο Άγγελος Βλάχος, βλέπετε, είναι χαρακτήρας. Έχει τη φιλοσοφική συνείδηση στον ύψιστο βαθμό. Κι' ο πρώτος λόγος που μου είπε, όταν με είδε σήμερα μπροστά του, ήταν: — Ποτέ στη ζωή μου δεν εξέφρασα άλλο απ' ό,τι φρονώ. Δυσχερήςσα δια τούτο πολλούς, αλλά δεν ήμπορούσα να κάμνω διαφορετικά. Δεν είναι καύχημα ο λόγος αυτός, είναι ή καθαρή αλήθεια. Ποτέ στη ζωή του όλη ο Άγγελος Βλάχος δεν εσυνθηκολόγησε με τη συνείδησή του. Για το φίλο όπως και για τον έχθρο, για το συγγενή όπως και για τον ξένο, δεν είπε και δεν έγραψε ποτέ παρά τη γνώμη του. Σωστή ή όχι, αδιάφορο ήταν ή γνώμη του. Και περισσότερο από τη σοφία του, το πνεύμα του, τη λογοτεχνική του αξία, ο ίδιος αυτός, ο αλύγιστος, ο διαμαντένιος χαρακτήρας τον ανάδειξε κρύτατι των λογίων. Γιατί όταν είναι κανείς τέτοιος, — Βλάχος-Βλάχος, κατά το παλιό λογοπαίγνιο, — όλοι τον σέβονται, όλοι τον λογαριάζουν, όλοι τον τιμούν, ακόμα κι' οι αντίθετοι στις ιδέες, ακόμα κι' εκείνοι που τους πληγώναι. Γιατί ξέρουν καλά, πως απ' αυτούς μόνο εξαρτάται η αλλαγή ή γνώμη κι' η διάθεση ενός ανθρώπου, που δεν κοιτάζει παρά την αλήθεια και τη δικαιοσύνη. Σήμερα τους κατηγορεί γιατί, κατά την ιδέα του, έκαμαν κάτι κακό. Αδριο, αν κάμουν κάτι καλό, ο Ίδιος θα τους επαιτήσει. Σου έδωσα την ψήφο μου, εξακολούθησε να μου λέη, γιατί έδιδε ας ας τις «Πετριές στον Ήλιο» και μου φάνηκαν από τα ωραιότερα ελληνικά διηγήματα. Μόνο γι' αυτό — (Μά χρειάζονταν άραγε και τίποτ' άλλο;...) — Καλοί κι' οι «Φοιτηταί» σου, αλλά έχεις θεατρικά έργα ανώτερα. Αυπομια που, αν και πρώτος είπα την γνώμη μου στη συνεδρίαση, ο Δροσίνης κι' οι άλλοι δεν θέλησαν να με ακολουθήσουν. Και όμως — περίεργο! — κανείς απ' αυτούς δεν άμφισβητεί την αξία σου.

Δεν περάζει, άποκρίθηκα. Μου φάνηκε που με ψήφισατε σεις. Έπειτα, αυτή τη φορά, ήταν στη μέση κι' ο Γρυπαρης, ένας ποιητής που έγω τον εκτίμω... Η συνομιλία αυτή γινόταν στην κρεββατοκάμαρα, στην ίδια που είχε γίνει κι' η συνεδρίαση της Έπιτροπής, γιατί ο Άγγελος Βλάχος δεν μπορεί πια «να καταβιγνή σκάλες». Είναι πολύ γέρος, όγδονταδύο χρονών, κι' από τότε που έπεσε από ένα τραμ κι' έσπασε το πόδι του, — τι κρίμα! — δεν ξαναβγήκε από το σπίτι. Αυτό το δυστύχημα, ή άμνησσία, ή κλεισούρα, ή στενοχώρια κι' ή ηλικία, του άδυνατίσαν βέβαια το σώμα. Το πνεύμα του όμως διατηρείται τόσο άκμαίο, τόσο δροσερό, όσο ήταν και στα νεύατα του. Και σήμερα ακόμα ή συνομιλία μου με τον Άγγελο Βλάχο ήταν τόσο άποκλαυστική, όσο κι' εκείνες που έκανα μαζί του πρό είκοσι χρόνων, τότε που σόχναζα στα φιλολογικά του σαλόνι το περίφημο. — Έγω να πίσω την πένα έπτά χρόνια, μου είπε κι' όταν έγω δεν εργαζόμουν, είμαι δυστυχής. Αλήθεια, δεν υπάρχει πιο μεγάλη δυστυχία... Κι' όταν πρόκειται για έναν Άγγελο Βλάχο, ή δυστυχία δεν είναι μόνο γι' αυτόν, αλλά και για τα Γράμματα... Πραγματικώς, ύστερ' από τις άριστοτεχνικές εκείνες μεταφράσεις του «Έκφυλισμού» του Νορτάνου, των «Τραγουδιών» του Χάινε, του «Οιδίποδος Τυράννου» και μερικών νεώτερων έργων για το Βασιλικό Θέατρο, ο Άγγελος Βλάχος έπαψε άναγκαστικά να πλουτίη τη νοελληνική Βιβλιοθήκη, που του χρωστά τόσους θαυμάσιους τόμους 'ς όλα τα είδη της λογοτεχνίας. Ποίημα, διήγημα, θέατρο, κριτική, χρονογράφημα, εύθυμογράφημα, όλα τα εκκαλλίεργησε ό χαλκέντερος αυτός λόγιος, που ύπηρεζε ακόμα και λέξιμογράφος! Και για να κρίνετε πόσο εργασθήκε στη ζωή του, άρκει να σεις πώ, πως όλο σχεδόν τον καιρό, ήταν και δημόσιος υπάλληλος, τμηματάρχης στο υπουργείο των Έξωτερικών, βουλευτής, νομάρχης, ύπουργός, πρόεδρος. Μυστήριο πως έπρόφθασε να γράψη και να μεταφράση τόσα! Στη Φιλολογία μας θα μείνη σαν ένα παραδειγμα φιλοπονίας μοναδικό κι' ακόμα σαν ένας από τους μετρημένους στο λίστα της καθαρεύουσας κι' από τους πιο αξίους χειριστές της άγνης δημοτικής. Άλλα και σήμερα ακόμα, αν και καθηλωμένος σε μια πολυθρόνα, δεν έπαψε όλωσδιό: ου να εργαζεται. Και πρώτο διαβάκει. Το βιβλίο δεν λείπει από τα χέρια του. Όλα τα παρακολουθεί και τα ξέρει και τα κρίνει. Φαντασθήτε ότι μου μίλησε και για τους πιο νέους ποιητές, (και μάλιστα πολύ επαινετικά για τον κ. Γ. Αθήνα.) Άλλα και γράφει. Γράφει λυρικά ποιήματα και — τι άλλο νομίζετε; — σατυρικά επιγράμματα! Μου έκαμε την τιμή να μου πη μερικά, που τα θυμάταν άπεξω, και σεις βεβαίω πως είναι πολύ ωραιότερα κι' από κανένα που έγραφε νός. Ένα Έλεγείο π.χ. στο σοφο κι' αγαπημένο του φίλο Μίνωα Άλπικα κι' ένα ποίημα «στην πόρτα του Χάρου» τι θαυμάσια! Για μένα ήταν εκπλήξεις αληθινές. Άλλα τη μεγαλύτερη μου την άρεση για το τέλος: Τη στιγμή που του φιλούσα το χέρι να φύγω, μου έφριξε δυνατό το δικό μου και μου είπε: — Ξέρεις... σου έκαμα κι' ένα επιγράμμα... — Α! αλήθεια; — Ναι... πέρου... για την άπεργία σου... — Άχ, δε μου το λέτε;... — Να σου το πώ, μα να μη θυμώσης... Έχεις την άδυναμία να μιλής πολύ για τον εαυτό σου, κι' αυτή σατυρίζω. — Σας παρακαλώ... Και κρατώντας μου όλοένα το χέρι, ο Άγγελος Βλάχος μου άπήγγειλε: Σεθύμωσε, Γρηγόριε! Πιάσε την πένα κάλ' Κι' αν από θυμό την έσπασες, άγράφω μαζί Κι' αν από θυμό την έσπασες, άγράφω μαζί Κι' αν από θυμό την έσπασες, άγράφω μαζί Και γράφει, γράφει άκούρατος τον πανηγύριό σου, Ός που να ιδής να γίνεται κι' ο φίλος σου έχθρός σου!

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)
— Μά σ' ενδιαφέρει...
— Έμένα; είπα τρομαγμένος.
Άλλα πριν νάπαντήση, ή μάνα-Μπαρμπερίνα κοιτάζε το Ματτία, σά να έδίσταζε να μιλήση μπροστά του.
— Ω, μπορείς να μιλήσης μπροστά στο Ματτία, της είπα είμαστε σαν άδέρφια; έ,τι ενδιαφέρει έμένα, ενδιαφέρει κι' αυτόν.
— Μά είναι μεγάλη ιστορία... δεν μπορώ να σου εξηγήσω με λίγα λόγια... Κατάλαβα πως της έκανε κόπο να μιλήση και, μη θέλοντας να τη στενοχωρήσω μπροστά στο Ματτία, από φόβο μήν αρνηθώ, άποφάσισα να περιμένω, για να μάθω άλλη ώρα τι πήγε να κάμη στο Παρίσι ο Μπαρμπερης.
— Θα γυρίση γρήγορα; ρώτησα.
— Ά, όχι βέβαια.
— Τότε δεν είναι βία. Άς κοιτάξουμε τώρα τους σβίγγους μας και μου λές άργότερα τι ενδιαφέρο έχει για μένα το

ταξίδι αυτό του Μπαρμπερη στο Παρίσι. Άφού δεν υπάρχει φόβος να έλθω και να ψήση με το βούτυρό μας τα χρομιά του, όλος ο καιρός είναι δικός μας. Έχεις αυγά;
— Όχι, δεν έχω πια κόττες...
— Θα σου φέρναμε κι' αυγά, μα φοβηθήκαμε μη μας σπάσουν στο δρόμο. Μπορείς να δανεισθής;
Φάνηκε σά στενοχωρημένη και κατάλαβα πως θαχε δανεισθής τόσες φορές, ώστε δεν τολμούσε να ξαναγυρέψη.
— Καλύτερα να πάω ναγοράσω έγω, είπα. Πιάσε ωστόσο το αλεύρι με το γάλα. Στου Σοκέτου θα βρω, έ; Τρέχω. Πες στο Ματτία να σου στείη τα ξύλα. Ξέρει καλά ο Ματτίας.
Άγόρασα από το Σοκέτου δώδεκα αυγά κι' ένα κομμάτι λαρδί.
Όταν έγύρισα, ή ζύμη ήταν έτοιμη δεν έμνε παρά να κτυπηθώ και με ταυγά. Η αλήθεια είναι πως έπρεπε να την άφισουμε ύστερα νάναϊθώ, μα πεινούσαμε τόσο, ώστε ήταν άδύνατο να περιμένουμε. Κι' αν οι σβίγγοι μας θα γινόταν λίγο βαριοί, τα στομάχια μας ήταν άρκετά γερά για να τους χωνέψουν.
— Να σου πώ όμως, είπε ή μάνα-Μπαρμπερίνα καθώς κτυπούσε τη ζύμη άφού είσαι τόσο καλό παιδί, πως μάρτησες τόσον καιρό χωρίς γράμμα; Το ξέρεις πως σε είχα για πεθαμένο; Γιατί έλεγα: Άν ο Ραμής μου ζούσε, θα γραφε βέβαια της μάνας Μπαρμπερίνας.
Έχεις δικη, άποκρίθηκα, μα δεν ήσουν μονάχη μαζί σου ήταν κι' ένας Μπαρμπερης, που τον φοβόμουνα πολύ, κι' αυτός ήταν ο νοικοκύρης, κι' αυτός έκανε, έ,τι ήθελε, όπως τώδειξε τότε που μ' έπούλησε για σαράντα φράγκα 'ς ένα γέρο.
— Άς τα τώρ' αυτά, Ρεμάκη μου...
— Δεν τα λέγω για να παραπονεθώ, αλλά για να σου εξηγήτω, γιατί δεν έτόλμησα ποτέ να σου γράψω. Ο Μπαρμπερης θα μάθαινε, από το γράμμα, που είμαι και θάρχονταν να με ξαναπουλήση κι' έγω δεν ήθελα να πουληθώ. Γι' αυτό, άμα έχασα τον γέρο μου, που ήταν καλός άνθρωπος, δεν σου έγραφα.
— Ά, πέθανε λοιπόν εκείνος ο γέρο-μουσικός;
— Ναι, και τον έκλαψα πολύ, γιατί, αν ξέρω σήμερα κάτι τι, αν μπορώ να βγάλω το φως μου, 'ς εκείνον το χρωστώ. Ύστερα, βρήκα κι' άλλους κα-

λους ανθρώπους, που με περιμάζεψαν και μουδωσαν έγασια. Άν σου έγγραφα όμως: «τώρα είμαι κηπουρός στη Γλασιέρα», ο Μπαρμπερης δεν θάρχονταν να με πάρη ή να γυρέψη λεπτά από τους καλούς εκείνους ανθρώπους; και δεν ήθελα ούτε το ένα, ούτε το άλλο.
— Ναι, παιδί μου, έχεις δικη...
— Αυτό όμως δεν μ' έμποδίζει να σε συλλογιέμαι, κι' όταν ήμουν λυπημένος, που μου έτυχε πολλές φορές, τη μάνα-Μπαρμπερίνα φώναζε να με παρηγορήση... Άμα βρέθηκα ελεύθερος να κάνω, έ,τι ήθελα, ήλθα να την ιδώ. Όχι άμείως, είν' αλήθεια, μα δεν κάνει κανείς έ,τι θέλει κι' έγω είχα μια ιδέα που δεν

μπερίνα έτριβε δυνατά με άχερο το τηγάνι της και στο τζάκι έλαμπε μια καθαρή φωτιά, που ο Ματτίας την έτρεφε, ρίχνοντας όλοένα ξυλαράκια. Καθισμένος στα πιανά του, εκεί στην άκρη του τζακιού, ο Κάπης παρακολουθούσε αυτές τις προτοιμασίες με προσεκτικά και κατευχαρισμένα μάτια, έπειδή όμως καιγόταν, σήκωνε τότε το ένα πόδι και πότε το άλλο, με μικρές κραυγές πόνου. Η ζωρή λάμψη της φωτιάς εισχωρούσε ως τις σκοτεινότερες γωνίες κι' έδλεπα να χορεύουν τα πρόσωπα που ήταν ζωγραφισμένα στους τσιτινούς μπερντέδες του κρεβατιού και που τόσες φορές με είχαν τρομάξει τη νύκτα, όταν ξυπνούσα με το φεγγαρόφωτο.
Η μάνα-Μπαρμπερίνα έβαλε το τηγάνι στη φωτιά και, παίρνοντας με το μαχαίρι ένα κομμάτι βούτυρο, το έφριξε μέσα κι' αυτό έλυωσε στη στιγμή.
— Τι ώρα! που μυρίζει! φώναξε ο Ματτίας, που στεκόταν κοντά στη φωτιά χωρίς φόβο μήν καή.
Το βούτυρο άρχισε να τσιτσιρίζη.
— Τραγουδάει! φώναξε ο Ματτίας, πρέκει να το συνοδεύσω!
Για το Ματτία, όλα έπρεπε να γίνονται με μουσική. Πήρε λοιπόν το βιολί του και σιγά-σιγά, με τη σουρντίνα, άρχισε να παίζει διάφορα κομπα νιανέ με ντα στο τραγούδι του τηγανιού — πράγμα που έκαμε τη μάνα-Μπαρμπερίνα να σάσχη στα γέλια.
Δεν ξεχνά όμως και τη δουλειά της: Παίρνει με το κουτάλι ένα κομμάτι ζύμη, το ρίχνει στο καμμένο βούτυρο, — ώ τί τραγούδια που έκαμε τότε! — και σε λίγο ο πρώτος σβίγγος είναι καμωμένος. Μόλις προφθάνω ναρπάξω ένα πιάτο κι' ή μάνα-Μπαρμπερίνα μου τον κενώνει.
Είναι του Ματτία. Άπό τη βία του να τον δοκιμάση, καίει δάχτυλα, χείλη, γλώσσα, λαιμό. Άλλά δεν τον μέλει.
— Ά, τί ώρα! που είναι! λέει με γεμάτο στόμα.
Τώρα είναι ή σειρά μου να φάω το σβίγγο μου και... να καώ. Μά ούτε μένα με μέλει...
Έτοιμος κι' ο τρίτος... ο Ματτίας άπλώνει το χέρι του... μα ο Κάπης άφίνει ένα γαύγισμα φοβερό! Φωνάζει μ' αυτό πως είναι ή σειρά του και, δικησ πάντα του, ο Ματτίας του δίνει το σβίγγο, προς μεγάλο κακοφάνισμό της μάνας-Μπαρμπερίνας.
(Έπεται συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝΑΓ. Ι. ΚΑΠΑΣΑΚΑΛΗΣ
(Προσκοπία, το 8 εβδόμενου) εν Μυτιλήν. Α Βραβ. 18ου Διαγ. Σερκαθ. και 177ου Λόβ Πιν. σκ.

ΕΛΕΝΗ Ι. ΚΑΠΑΣΑΚΑΛΗ
(Ένδοξος Τραπεζοβ. εν Μυτιλήν. 1η Βραβ. 18ου Διαγ. γων Αύσεων Πνευμ. Ασκήσεων.

Η μάνα-Μπαρμπερίνα έβαλε το τηγάνι στη φωτιά και, παίρνοντας με το μαχαίρι ένα κομμάτι βούτυρο, το έφριξε μέσα κι' αυτό έλυωσε στη στιγμή.
— Τι ώρα! που μυρίζει! φώναξε ο Ματτίας, που στεκόταν κοντά στη φωτιά χωρίς φόβο μήν καή.
Το βούτυρο άρχισε να τσιτσιρίζη.
— Τραγουδάει! φώναξε ο Ματτίας, πρέκει να το συνοδεύσω!
Για το Ματτία, όλα έπρεπε να γίνονται με μουσική. Πήρε λοιπόν το βιολί του και σιγά-σιγά, με τη σουρντίνα, άρχισε να παίζει διάφορα κομπα νιανέ με ντα στο τραγούδι του τηγανιού — πράγμα που έκαμε τη μάνα-Μπαρμπερίνα να σάσχη στα γέλια.
Δεν ξεχνά όμως και τη δουλειά της: Παίρνει με το κουτάλι ένα κομμάτι ζύμη, το ρίχνει στο καμμένο βούτυρο, — ώ τί τραγούδια που έκαμε τότε! — και σε λίγο ο πρώτος σβίγγος είναι καμωμένος. Μόλις προφθάνω ναρπάξω ένα πιάτο κι' ή μάνα-Μπαρμπερίνα μου τον κενώνει.
Είναι του Ματτία. Άπό τη βία του να τον δοκιμάση, καίει δάχτυλα, χείλη, γλώσσα, λαιμό. Άλλά δεν τον μέλει.
— Ά, τί ώρα! που είναι! λέει με γεμάτο στόμα.
Τώρα είναι ή σειρά μου να φάω το σβίγγο μου και... να καώ. Μά ούτε μένα με μέλει...
Έτοιμος κι' ο τρίτος... ο Ματτίας άπλώνει το χέρι του... μα ο Κάπης άφίνει ένα γαύγισμα φοβερό! Φωνάζει μ' αυτό πως είναι ή σειρά του και, δικησ πάντα του, ο Ματτίας του δίνει το σβίγγο, προς μεγάλο κακοφάνισμό της μάνας-Μπαρμπερίνας.
(Έπεται συνέχεια)

Μεσογ. *Ακτ., Φρέντον, Φίλο. Ροδόνη, *Αναγεννή, *Ελλάδα, Τετραταρullάναν, Μπόρι, *Αντιόχεια, Περίμορ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Αὐγαρεῶν (ναὶ ἕνα φανταστικὸν γράμμα μπόρει νὰ ἴσται πολὺ καλὸν γιὰ τὴ Σιλβία) Δημ. Γ. Ζαγ. (καὶ μὲνα με συγκίνησε τὸ γράμμα σου ἐν ἄρδια συλλυπητήρια:) *Αὐδρασιώτικα Ἐλασσονοῦλε (βεβαίως, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήσῃς τὸ ψευδώνυμό σου καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος στὴν κίνησι, ὡς ἀδελφὸς συνδρομητοῦ) Μαγικὸν Καθόρθητην (χαλρὰ γιὰ τὴ γνωριμία γράφε μου συχρὰ καὶ νὰ ἴδῃς πὺς θὰ σταθῇ καὶ τὸ γράμμα σου) *Αμυρά (ἢ Ἐπιτροπὴ ἦσαν ἢ ἴδια ἢ περιονί) μόνον πού σὴ θέση τοῦ ἀποθανόντος Σουρῆ, μῆτις ὁ κ. Κωστής Παλαμῆ; ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔλαθε μέρος στὴ συνδρομή καὶ δὲν ἔδωκε ψήφου Πάτω *Ἰδιον (τὸ «Ἐν Οὐλογενί» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895 ὁ «Καταρ Κασκαμπέ» εἰς τὸν τόμον 1896) *Αναο. Κ. Σιλ. (οἱ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις) καὶ οἱ περιμένον μετὰ χαρῆς) *Δευτεριῶν (θεομὰ συγχαρητήρια καὶ εἰς ἀνάστη!) *Μπερμίσσον Σγ. (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια δὲν θὰ πῶρῃ καὶ ψευδώνυμον, γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ;) *Πειραματίζον Κορηκίαν (δὲν ἔχω παραπονε, γιὰτὶ ἔξω τὴν ἀγάπην σου) *Κύμα τοῦ Αἰγαίου (καὶ, τώρα ἔχω συνδρομητὰ καὶ σὴν Πέλη) *Νεστορα (αὐτὸ σοῦ ἔβλεπα ἀπὸ τοῦ «Νεστοραδὶ» πὸ ἐποχταίς) *Κόδορικτῶν (ἀρχαίς, βλέπω, τὸ ἔσπαθίμα ὁ Σάλλογ; σὺ καὶ ἔδομαι νὰ θριαμβώσῃ) *Μικρὸν Λέοβιον (ἔλαθα καὶ τὰ ὀνόματα ψηφιδέλια) *Οὐδωδερῆ Κυνηγὸν (διαστοντάδες γράμματα) ἀβάνιον καθεμέρα αὐτοὺς τοὺς μῆνας τῆς ἀνασιώσεως; τῶν συνδρομῶν καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τάνω καὶ νὰ τὰ ἐκτελῶ ὅλα ἀσθηκῶν) *Αλαμάνον (ὅλα ἐρήφθησαν) *Κουνοῦσι (ἔλαθα ἀπὸ Ἐπιτροπῆν ὕγαριστῶ) *Τιμημένον Τουφένι (τὸ ψευδώνυμον Μεγ. ἔλλ. δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω ἐκὸς ἀκίη εἰς ἄλλον) *Ἐλεόθερην Παρτίδα, Φωνῆν τῆς *Παίριον κτλ. κτλ. *Ακτὴν, Αὐκοθερῶν τὸν Δογοθέτην, Κορακίδα τῆς Σικυώνος (ἔλαθα εὐχαριστῶ) *Ανεμοσιρόβιον, Αἰλιαν Μιχ., Θεῶν τῆς Βιόνης, Αἰλλιαν, Υπερόφω *Ἑλληνοπούλα (ἔτσιλα). Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοίξα μετὰ τὴν 19ην Ἰανουαρίου, θ' ἀπαγγέλω εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ 24ος. — Ἐκαστος τόμος δεξ. 4, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δεξ. 4,80 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δε. 4,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρ. 14. Ταχυδρομικῶς καὶ δε. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δε. 1,50 εἰς ἀρ. 14. Ταχυδρομικῶς καὶ δε. 1,50 εἰς ἀρ. 14.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ

[Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ Ἀλέσων Δεκεμβρ. — Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δικταὶ μετὰ τῆς 25 Μαρτίου, ἔλλα καὶ πῶρῃ τῆς προδύσεως ταύτης ἐπ' ὅσον ὁ ν. θὰ ἔξω ἀκόμη δημοσιεύθη, ἔπας καὶ τῶν προσηγομένων φυλλαθίων]

105. Λεξίγραφος.

Ἐν ἄρθρῳ κ' ἕνα μέλος Ἐνῶθησαν τὰ δύο Καὶ ποιητὴ τὸ τέλος

Ἐκάμην ἔλακοστώ.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Νεφέλης τ. Βοσκόρου

106. Δογματικὸς Στοιχειόγραφος.

Μέγας ὑπῆρθε ποιητής, Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων, Κι' εἰς ἔξην γλῶσσαν ἔγραψα Σωρεῖαν ποιημάτων.

Καὶ τώρα, ἕνα γράμμα μου Ἄν πῶρῃ, τί θὰ γίνω;

Θαῖμοι! δὲν θὰ μεταβληθῶ, Ὅ ἴδιος θὰ μένω.

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Γλυκεῖας Ἀνεμνήσεως

107. Στοιχειοδιόγραφος.

Τῆς ἐνδόξου μας Ἑλλάδος εἶμαι ὄρος φημισμένο. Μὰ χωρὶς κορφῆς ἄν μάρψης Καὶ με τὸνο ἔπεσομένο, Τῆς Ἀσίας ποταμὸ

Θὰ με κίρης στὸ λεπτὸ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πάλαμος

108. Μεταγραμματισμός.

Βγάξω Α καὶ βάζω Ο Καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου νῆσο Ἄλλη στὸν Σαρωνικὸ Μονομίας θὰ σχηματίσω.

Ἐστάλη ἀπὸ Γεώργ. Α. Πετρούση

109. Πυραλίς.

+ Οἱ στ. βαλλ. τ. Ἐπάρτης. * + * = Σὸμ. Ἰστικῶς.

** + ** = Γοργά.

*** + *** = Κόκλωψ.

**** + **** = Θεός-Ματρός.

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Λάττα τῆς Μουσικῆς

110. Γρίγων.

**** = Ὀπωρικόν.

**** = Γενναίος, δυνατός.

*** = Ἐκ Σοδόμων.

** = Ἀντονωμία.

* = Σώματων.

Καὶ καθέτος τὸ ἴδιον.

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Νέφυης τ. Ὀλύμπου

111. Ἀπρωδέκτηνον.

Ποῖα κοινοτάτη λέξις ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἔξη πρῶτα γράμματα τῆς Ἐσπεράντο;

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ ἄντρο τοῦ Λεβάντα

112—116. Μαγικὸς Φθόγγος.

Τῆ προσθήκη ἐνός φθόγγου τῆς Ἑβραϊκτικῆς μουσικῆς εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθῶν μετ' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσαι λέξεις:

Κίλας, μήκρον. ἄσιος, Κῶς, Αἶσα.

*Ἐστάλη ἀπὸ τ. Ἀνδισμένης Ἀνοήσεως

117. Ἀκροστιχίς ἔξ ἀντιθέτων.

Νὰ ἐκρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε με τάχιστα τῶν νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖος μάντις:

Χάνω, δάσις, δίδω, λίσση, φέταρος, φῶς.

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Νεφέλης

118. Φωνηεντόλιτον.

κ*·κων·αν·ντρ·ε·μ·τε·πογγ·τεδ·

*Ἐστάλη ἀπὸ Κόδρου τοῦ Β'

119. Γέφυρα.

Ὅκῶ τὸ Ν τὸ ος ος Σίμος ος ος ος ος ος ος

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαραμένο εἰδέρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φιλ. 48

645. Κάρον (Κάε, ἴον).—646. Ἄστυ νόμος (Ἄστυ, νόμος).—647. Ζώνη (Ζῶ, νῆ).—648. Ἐπῆρος-Σύρος.—649. Φόλος-λόφος.

650. Α Ι Η Ο Β Α Ι Μ Η Ε Μ Ο Δ Σ Ω Τ Η Σ Ο Σ Ν Ρ

651. Α Ε Ω Ν 652. Τὸ ποτήρι τῆς Ε Ι Σ Μοῦρας γεμῶτο Ο Σ Δ ο κ ἰ μ ὶ α μ ε μ ε ἰ σ τ α μ φ ἄ ν ε ι — Φ ο β ε ρ ῆ τ ὶ ν ἰ κ α ἰ δ ῶ ν

μας πλάνη.—Ἡ τ υ ν κ ὶ ἄλλο φαμίλια στὸν πάτο.—654. ΒΡΡΝΗ (Βοδδῶς, ἔβαν, ΠάΡνης, ἈθηΝά, Κρήτι).—654. Τηρὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς ἀνδραστῶς.—658. Θυμοῦ κρέτι.

ΜΗ ΔΗΣΜΟΝΕΙΤΕ

εἰς κάθε παραγγέλιαν σας νὰ γράφετε, μετὰ τὴν διογραφῆν σας, ἐθανάγνωστον τὸ ὄνομα καὶ πλήρη τὴν δευθυνοσίαν σας, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης βραδύτητος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ἄν μάλιστα ἐσωκλήτε καὶ τὴν ταῖνιαν μετὰ τὴν ὁποιαν ὁς στελλομεν τὸ φύλλον, ἀκόμη καλότερα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἄνα 1 ἄος 10 τὸ καλὸν λέξας μὲ ἀπλή σοικετα δε. 2 (δὲ ἐλάχιστος ὄρος). Πέρον τὸν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ 25 λέξ. με πῶρῃ δὲ σοικετα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία λεπ. 40 Ὁ χωριστὸς στίχος δε. 1.]

(Κ'—91)

Μοῖρα τῶν Δουλοιδῶν, θὰ προσέχω σοῦ μποροῦ, ἐλλὰ γιὰ τὴν ἐσφάνειαν τῶν καλῶν αἰς συνιστῶ τὸ Ἐπιφθῶρον Μαρτινοπούλου.

Μεταγραμῶν διαβολέου (Κ'—92)

Εἰμαρμένην, αἰετὴν πὸν νοσηεας γιὰ Ρεζεντὰ ἦτο τὸ Μεταγραμῶν δι·βολάει σοῦ γιὰ τὸ συγχαρητήρια τῶν Μ. Μ. ἐγκάρδια εὐχαριστῶ.

Ρεζεντὰ (Κ'—93)

Α'. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ·ΜΟΥ

Πρωτότυπη καὶ βαθυστόχαστη ἢ ἑπιμετρη ἀπάντησι τῆς Ἐπιμετρη τῆς Φυχῆς πὸν ἐξοιγεται σὴν λατρία τοῦ ἁμορφοῦ καὶ τοῦ ἀναθῶν (Ἄριστο βραδέτο). Κατόπι, ἐλλὰ ἐπιτο βραδέτο, ἔχεται ὁ Γιάννης Ἀηδόνης (πρὶν Σκέψη), ποιητικῶν τῶν μὲ ἠφιλοσοφία του κοινῆ.

Ἐστὸρα δῖνα ἐκταινο σὴ Ρεζεντὰ (μὲ τὴν λουλαιδῶνα τῆς ἀπάντησι) σὴ Μοῖρα τῶν Δουλοιδῶν, σὴν Ἀνδρὰ Λοῖζο καὶ σὴν Γλυκὴ Παρθέων (ἐπὶτομοι, λιγδολογοί), κ' ἐκαστῶν ἀκόμα τῆ Ἀθήθ καὶ τὸν Ὀμηρο.

Τὸν Σένο Νεανία ἄρινα ἔχους διαγωμισμοῦ γιὰ τὸ ὑπερβολικὸν τῆς ἰδέας του. (Κ'—94)

Οἱ ψηφίσαστε τὴν

ΘΕΑΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΘΕΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΘΕΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἐλληνικὸν Τρόπαιο, χιλία εὐχαριστῶ σὺ πὸν ἔκανες νὰ αἰσθανθῶ βραδέτι εἰ εἶναι ἔακρυ.

Ποσειμένη Καρδία (Κ'—97)

ΣΤΑΛΟΓΟΣ ΒΡΟΝΤΗ ἐν Ἀθήναις.

Σ' Ἀρχαιεστίαι: Πρόεδρο; Στεναγμὸς τοῦ Λαοῦς. Ἀντιπρόεδρος: Στοιχειωμένον Γεφύρι. Ταμίαι: Ἀποφύρο; Θαλασσομαχῶς. Γραμματέας: Τυμομαρῶς Ἀφροναίτης. Σύμβουλοι: Γιωργίος Χόλης.

(Κ'—98)

Ἀραπάκι, μὲ μία ματιὰ εἰς ἄγγελλας σ' ἀνακλῶντα κώλας δὲν ἀδέλεγα; ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

(Κ'—99)

Μέλλον τ. Ἑλλάδος, Φέρο τ. Δεβάντ, Ἀσιελ, Ὀνηρῶν, Παρτίδα, ἀκόμη περιμένω τετραδιά σας. Ἡ ὑπομονὴ ἔχει ἔρια.— Ἀγριοβιολέτι

Τὸ ὄφαιότερον καὶ κρησιμότερον ὄρον εἰς κάθε περιστασίαν
Εἶναι ὁ τελευταῶς ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΤΟΥ 1919
Μετὰ τὰς 420 Σελίδας του.—Μετὰ τὰς 180 εἰκόνας του.—Μετὰ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια».—Μετὰ τὴν «Συμμοσίαν τοῦ Ἀρλεκίνου».—Καὶ με ἀμέτρητα ἄλλα διηγῆματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραματῖα, ποιήματα. κτλ. κτλ.
ΤΙΜΑΤΑΙ Ἄρρατος, δε. 12.—(καὶ ταχυδρ. δε. 12,50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 13,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος, δε. 14.—(καὶ ταχυδρ. δε. 15,50 καὶ διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτ.)